

Guanyadora del Premi de Novel·la de The Guardian

L'ÚLTIMA FOSCOR

UN NOU
VIATGE ESTÀ
A PUNT DE
COMENÇAR...

PIERS TORDAY

Estrella Polar

L'Illa del Temps

Piers Torday

L'ÚLTIMA
FOSCOR

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The dark wild*

© 2014, Piers Torday

Il·lustracions de coberta i interiors: © Thomas Flintham 2014

© de la traducció: 2016, Anna Puente i Lluçia

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2016

La primera edició en anglès va ser publicada a la Gran Bretanya
el 2014 per Quercus.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació
de l'autor. Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment
una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual S.L.

ISBN: 978-84-9137-097-0

Dipòsit legal: B. 20.211-2016

Impressió a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Per a en Will,
que sempre ho ha de llegir tot abans

A LA ZONA
EN QUARANTENA

SOTAMÓN

RIU AMS

MUNTANYA
DE LA
BROSSA

PLAÇA

URBANITZACIÓ
MAYDOR

LES QUATRE TORRES

PARC

PREMIUM CITY

VIA DEL TREN

A
L'AMSGUARD

CULET-DE-SAC

Per tant, aquest és el lligam entre els humans i la naturalesa, i l'home orgullós encara sembla el pitjor dels enemics.

JOHN CLARE,
Summer Evening (1835)

PER COMENÇAR, UN HELICÒPTER

A l'ombra de la nostra pomera, de cara a la ciutat de Avidres i murmuris que hi ha a l'altra banda del riu, agafo la mà del pare mentre veiem com l'enemic vola cap a nosaltres.

L'enemic és un puntet fosc que s'apropa per moments, allunyant-se de Premium per damunt de l'aigua. Les hèlices brunzeixen amb una mena de pof, pof, pof. El sol s'està ponent darrere les torres negres i el cel s'ha tornat del color que tenien les mandarines temps enrere. Els darrers rajos de llum carabassa es reflecteixen damunt del puntet.

El puntet ja no és un puntet, sinó una enorme màquina voladora, tota de metall.

Un helicòpter. Un helicòpter lila amb una gran «F» pintada en un costat. I això és tot el que us cal saber, de moment.

(Però, ben mirat, també us hauria d'explicar on som.)

La pomera que ens protegeix és al jardí del pare, darrere la nostra casa del Culet-de-sac. Fa sis anys que ningú no surt aquí fora i la vegetació està desbordada, sembla una selva. El pare m'agafa la mà amb força: és la seva manera de dir-me que no m'amoïni. Com si això fos gaire fàcil quan no tens escapatòria.

A l'altre costat hi ha una nena escabellada amb un gripau molt gros en braços. És la nena de la casa deserta del nord, la que em va curar quan vaig estar malalt i em va salvar la pell en una ocasió. Mira al cel. Té tot de branquillons entortolligats als cabells i la samarreta li tremola.

És la Polly. La meva millor amiga del món.

Darrere nostre hi ha la resta dels meus amics, aquells amb qui em puc comunicar. El gran cérvol d'orelles tremoloses, un cadell de llop amb embenatges que li protegeixen un costat del cos i una rateta de camp que se li ha enfilat al llom, interpretant el seu particular Ball de la Màquina Voladora de Metall (que consisteix a giravoltar com una esperitada).

Per acabar, però no per això menys important, també hi ha el General dels escarabats, que s'ha arrecerat dins la meva bufanda bellugant les antenes com un boig. La seva enorme cuirassa de color taronja brilla com si l'hi haguessin acabat de polir.

Al nostre voltant, en la penombra, hi ha prop d'un centenar d'animals de tota mena: una llúdriga, una mofeta, una marta, una colla de conills i un esquiroi pel-roig que no para de saltar. Els arbres són plens d'ocells i els matolls estan saturats d'abelles. Entre els brins d'herba que tenim sota els peus hi ha més bestioles i insectes dels que es poden comptar.

—Amagueu-los —diu el pare, sense apartar la vista de l'helicòpter.

Me'l miro un moment, sense entendre res.

Ell es gira cap a mi i la Polly amb els ulls encesos.

—Si voleu que els vostres animals sobrevisquin, amagueu-los ara mateix. Vinga!

I això és el que fem. Jo em poso a cridar ordres als meus salvatges i ells s'esmunyen sota els matolls, s'oculten darrere els arbres i fins i tot alguns excaven forats als parterres. La Polly agafa branques que hi ha a terra per tapar-los. Fins i tot el valent General baixa de la meva espatlla i se'm fica a la butxaqueta de la camisa, doblegant les antenes fins a fer-les desaparèixer.

Cap dels animals no diu res. Estan massa acostumats a fugir, massa acostumats a tornar-se invisibles. L'únic soroll que se sent és aquell pof, pof, pof.

Ara ja no queda temps per pensar. Només podem creuar els dits perquè no els vegin, camuflats darrere dels matolls descuidats i les plantes enfiladisses. L'últim de trobar un amagatall és l'esquirol, que no para de córrer en cercles, mort de por. En el darrer moment, es precipita cap a un roser marcit.

Tot d'una, les branquetes i les fulles s'alcen de terra i s'arremolinen al voltant nostre. Un núvol de pols m'entra a la gola; cada vegada em costa més respirar.

Uns focus de llum gèlida ens enlluernen des del cel. La ràfega d'aire, que aplanava la gespa de sota seu, ens obliga a recular. El pare està ajupit, apartant-nos a mi i a la Polly del mig.

L'helicòpter es balanceja, va perdent alçada, i jo amb prou feines sento els grunys del cadell de llop. Ja no ens arriba l'olor del jardí ni del riu, només la d'un combustible oliós. Els rotors escalfats grinyolen els uns contra els altres i em fan plorar els ulls. Les puntes de les pales ens passen tan a prop que sembla que les pugui tocar...

Jo sóc el Gran Salvatge, el líder dels animals.

Espero de cara als focus, el bramul i el vent.

L'helicòpter aterra. A poc a poc, les hèlices deixen de girar.

La Polly m'agafa la mà.

Per un moment, l'helicòpter fosc es queda en silenci i, tot d'una...

S'obre una porta, lliscant sobre unes guies. Una escala desplegable s'apuntala a la gespa. Darrere nostre, en la foscor, el gripau de la Polly deixa anar un rauc quasi inaudible.

Mirem cap a les ombres de la cabina. Els homes baixen precipitadament els graons i es planten al nostre jardí; comencem a recular.

Caçadors. Els sentim moure's, vestits amb uniformes encoixinats, botes i cascos metàl·lics. Sense dir ni mitja paraula, alcen els seus rifles llançadards i apunten. Al pare. A la Polly. A mi.

Ens mirem, nerviosos, entre nosaltres i aixequem els braços enlaire.

De cop i volta, enmig de la foscor de la nit, apareix un altre home. Un home escanyolit amb pantalons i americana grisos que baixa àgilment de l'helicòpter.

El tinc vist d'una fotografia que hi havia a les habitacions del Doctor, al Saló dels Espectres.

L'home es mira els peus i es frega les mans una bona estona. Tot seguit, s'ajusta els punys de l'americana i s'allisa els cabells fins, pentinant-se'ls cap endavant. Amb els ulls amagats darrere unes ulleres lluent, s'escura el coll i somriu.

—Em sap greu venir sense avisar, professor Jaynes
—diu al pare.

Ell no li respon.

De fet, em penso que el pare està tremolant. Mai no l'havia vist tremolar, però és obvi que les mans se li belluguen. Això em fa venir ganes de no tremolar gens ni mica, però resulta que és molt més difícil del que sembla.

L'home es tomba cap a mi. Es treu les ulleres i, amb un mocador, hi neteja una taca de greix.

—Saps qui sóc? —em pregunta.

Assenteixo amb el cap.

Ell torna a somriure i es posa les ulleres.

—Molt bé. I saps què faig?

No sé per on començar. Escampes virus que maten els animals per poder-nos fer menjar els teus aliments substituïts falsos, caces les criatures que han sobreviscut, menteixes a tothom dient que els humans poden agafar els virus quan no és veritat, tanques el meu pare només perquè va descobrir un remei...

—Potser no ho diries mai —diu el Selwyn Stone, mantenint la veu baixa i moderada, com un cable que es podria petar en qualsevol moment, però que no ho farà perquè és d'acer—, però la meva tasca consisteix a mantenir l'ordre. Prenc decisions difícils i desagradables pel vostre bé. Previnc la fam, garanteixo que els diners continuïn circulant i protegeixo tothom dels perills d'un planeta hostil. —El senyor Stone ajunta les mans a l'alçada del pit, com si fos un capellà—. L'únic que us demano a canvi és una petita ajuda. —Tot seguit, fa un pas endavant, enfonsant les seves sabates enllustrades a la gespa. La Polly i jo reculem—. Per posar un exemple, pot ser que us demani que no perdeu el temps inventant un remei per al virus que estem eradicant d'aquest planeta. O pot ser que

us demani que no porteu il·legalment animals infectats al centre de la capital. Coses per l'estil.

Ara jo també tremolo. Els genolls em fan figa, però no puc fer res per evitar-ho. La Polly s'ha submergit en un silenci absolut, com si amb prou feines gosés respirar.

Molt amunt del cel, darrere nostre, la lluna plena clapeja d'ombres el cap de l'home. El senyor Stone es fica una mà a la jaqueta i en treu un objecte petit.

Una versió del rifle dels caçadors però de la mida d'una pistola.

—I si encara estiguéssiu protegint aquells animals, esperaria que m'ho diguéssiu. És demanar massa?

«Que ningú no mogui ni un múscul», ordeno a les criatures que tenim al darrere, ocultes en la foscor.

L'Stone es gira cap a mi amb la pistola. M'empasso saliva bruscament, confiant que no hagi endevinat que estava parlant amb ells.

—A veure. Kester. Digue'm. Estàs amagant animals en aquest jardí?

—No —responc. És l'única paraula que sé dir en veu alta.

Ell assenteix amb el cap i em posa a l'espatlla la mà que li queda lliure.

—Entenc que no m'ho vulguis confessar —fa, amb veu simpàtica—. Ja sé que les has passat magres. Potser et penses que has estat molt valent escapant-te del Saló dels Espectres, rescatant la teva amigueta després que ens enduguéssim els seus pares, trobant tots aquells animals, portant-los fins aquí, alliberant el teu pare... Jo estaria exhaust! —Somriu com si acabés d'explicar un acudit, però ningú no riu—. No t'amoïnis, no cal que m'ho di-

guis ara mateix. No hi ha pressa. Podem esperar. Ni tan sols els animals més ben domesticats del món poden estar en silenci tota la vida.

Em moro de ganes de clavar un cop de puny a aquesta cara somrient que em mira de darrere les ulleres. Li vull dir que no són animals domesticats, sinó salvatges, i que simplement ens entenem els uns als altres, cosa que ell no podrà fer mai. Però no dic res, de manera que continuem esperant.

El senyor Stone encara m'agafa l'espatlla amb una mà lleugera com una fulla mentre amb l'altra sosté la pistola. La Polly és al meu costat, esforçant-se per no plorar. De tant en tant, s'empassa els mocs discretament. El pare és una mica més enllà, capcot.

I continuem esperant...

Els caçadors ens envolten amb les armes enlaire, formant una rotllana de siluetes amb casc que semblen soldats de juguina gegants.

I continuem esperant...

L'helicòpter, l'ocellot metàl·lic que ha aterrat al nostre jardí, continua apagat, inert. Més enllà, el sol s'ha post del tot darrere les torres de la ciutat. Reflectit al riu veig el cel il·luminat, que es va omplint de núvols ràpidament fins que n'hi ha tants que no els puc comptar.

Al jardí encara hi regna el silenci.

I continuem esperant...

Tot d'una, l'esquirol pèl-roig surt de sota el roser amb un xisclet de pànic, estremint-se de por.

«Què passa? —em pregunta, cridant—. Estem...?».

La veu se li trenca tan bon punt veu els caçadors i el senyor Stone, i es queda garratibat allà mateix.

«Corre...», començo a dir. Però ja és massa tard.

Sense treure'm els ulls del damunt, el senyor Stone l'apunta amb la pistola i dispara. Un dard esquinça l'aire i l'esquirol es desploma sense cap altre so que el de la topada contra el terra. Els caçadors avancen i l'atrapen amb una xarxa abans de tornar a grimpar a l'interior de l'helicòpter.

Els llums s'encenen i les hèlices comencen a giravoltar de nou.

El pare abaixa els braços a poc a poc. El senyor Stone guarda la pistola.

—Tornarem a buscar els altres més endavant —diu, impassible—. I ja hi pots pujar de peus que ho farem.

Fa el gest de tornar a l'helicòpter, però s'atura en sec. A mi, el cor també se m'està a punt d'aturar.

—Ai, per poc me'n descuido! —em diu—. Tens una altra opció. Em podries arribar a convèncer perquè et deixés quedar els animals. Amb una condició.

El focus de l'helicòpter il·lumina el jardí, sembla un enorme ull vigilant. Enfoca el pare, que es tapa la cara amb les mans. El feix de llum busca el cérvol darrere l'arbre i el cadell de llop als matolls. Per un moment la llum m'encega i em giro d'esquena. Noto com el General s'arrauleix al fons de la meva butxaca tant com pot.

Llavors l'helicòpter avança. Avança cap a la nena del meu costat, que aviat queda envoltada per la seva cabellera a mesura que les pales giren més i més de pressa, a punt per enlairar l'helicòpter. És com si el feix de llum li hagués incendiat els cabells.

El senyor Stone s'acosta a la Polly. Es fica la mà a la jaqueta i aquest cop em mentalitzo per abraonar-m'hi.

M'és igual que sigui ric i poderós, o que tingui un munt de caçadors armats al seu estúpid helicòpter. Si li toca un pèl...

Però, com si es tractés d'un truc de màgia, treu unes flors.

Un gran ram de flors negres que dóna a la Polly. A continuació alça la veu per primera vegada des que ha arribat, amb l'objectiu de fer-se sentir per damunt del rugit de l'helicòpter.

—Polly Goodacre. Els teus pares m'ho han confessat tot. Si realment vols salvar els animals, dóna-m'ho. Dóna'm el que tens. —Lavors es queda un instant a l'expectativa, però ella es limita a aguantar-li la mirada—. Dóna'm el que tens —repeteix—. Disposes de quaranta-vuit hores. Si no m'ho dones, tornaré i mataré tots els animals.

Sense afegir res més, gira cua, s'enfila a l'helicòpter i tanca la porta de cop. El motor de l'aparell tremola, fent un estrèpit de mil dimonis, i comença a accelerar cap al cel vellutat. La part de sota blanca d'aquest ocellot immens és cada cop més lluny. La llum dels focus es va atenuant fins que queda reduïda a una llúissor carbassa, com si no hagués tingut mai la intenció d'acostar-se'ns. L'ocell de Facto enfila riu amunt.

En aquell precís instant, encara amb les flors negres a les mans, la meva millor amiga es posa a plorar.